

Sygn. akt **IC 1059/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Bożena Chłopecka</i>
Protokolant:	Protokolant sądowy Katarzyna Stosio

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2018 roku w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa **Z. K.**

przeciwko **Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Ministra Sprawiedliwości oraz Prezesa Sądu Rejonowego w Myszkowie**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. nie obciąża powoda Z. K. kosztami procesu;

III. nieuiszczoną przez powoda Z. K. opłatę od pozwu przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt: IC 1059/17

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 2 października 2017 roku powód Z. K. wniósł o zapłatę przez pozwanego Skarb Państwa – Prezesa Sądu Rejonowego w Myszkowie i Ministra Sprawiedliwości odszkodowania i zadośćuczynienia w łącznej wysokości 37.686.196 zł, w tym kwotę:

- 1) 36.900.000 zł za brak rozpoznania sprawy ze stosunku pracy przez Sąd Okręgowy w Myszkowie według pozwu wniesionego w dniu 21 października 1992 roku;
- 2) 686.196 zł za uniemożliwienie podjęcia powodowi pracy w okresie od 1994 roku do 2000 roku wobec posiadania bezprawnego świadectwa pracy z firmy (...);
- 3) 100.000 zł za brak zatrudnienia w okresie od 2011 roku do 09. 2015 roku tj. do dnia uzyskania przez powoda świadczenia emerytalnego /pозew k. 4-5/.

Pozwany Skarb Państwa w odpowiedzi na pozew z dnia 13 marca 2018 roku wniósł o oddalenie powództwa jako całkowicie bezzasadnego oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa-Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, według norm przepisanych. Pozwany zakwestionował powództwo co do zasady, jak i co do wysokości i zaprzeczył wszelkim twierdzeniom powoda. W pierwszej kolejności pozwany podniósł zarzut przedawnienia wskazując, iż roszczenia objęte niniejszym pozvem są przedawnione w całości w związku z upływem terminów przedawnienia

określonych w art. 442 k.c. i art. 442¹ § 1 k.c. oraz art. 118. W dalszej kolejności pozwany wskazał, iż nie zachodzą przesłanki zapłaty powodowi odszkodowania. Wskazał, iż powód w żaden sposób, nie tylko nie wykazał, ale nawet nie uprawdopodobnił domniemanej szkody, jej wysokości, ani tym bardziej nie wskazał normalnego związku przyczynowego pomiędzy orzeczeniem a hipotetyczną szkodą /odpowiedź na pozew k. 27-32/.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

W toku niniejszego procesu powód dochodził roszczenia o odszkodowanie za szkodę wyrządzoną niezgodnym z prawem wykonywaniem władzy publicznej przez funkcjonariuszy Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Myszkowie oraz Ministra Sprawiedliwości. Należy przy tym wskazać, iż powód w żaden sposób nie wykazał, jak również nie uprawdopodobnił domniemanej szkody, jej wysokości, ani nie wykazał normalnego związku przyczynowego pomiędzy działaniem pozwanych a hipotetyczną szkodą. Powód ponadto domagał się zadośćuczynienia w związku z uniemożliwieniem mu podjęcia pracy w latach 1994 -2000 wobec posiadania bezprawnego świadectwa pracy oraz racji braku zatrudnienia w okresie od 2001 roku do 2015 roku. Powód przy tym nie wskazał jakie jego dobro osobiste zostało naruszone przez niemożność wykonywania pracy zarobkowej.

Jednak w ocenie Sądu w toku procesu powód Z. K. nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń z których wynikałoby, że działania pozwanych doprowadziły do powstania szkody bądź też naruszenia jego dóbr osobistych, a w tym zakresie ciężar dowodu obciążał powoda zgodnie z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c..

Zgodnie z treścią art. 417 § 1 kc Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonej mu czynności. Stosownie zaś do § 2 tego przepisu funkcjonariuszami państwowymi są pracownicy organów władzy, administracji lub gospodarki państwowej. Za funkcjonariuszy uważa się również osoby działające na zlecenie tych organów, osoby powołane z wyboru, sędziów, prokuratorów oraz żołnierzy sił zbrojnych. Przesłankami odpowiedzialności Skarbu Państwa jest więc wina funkcjonariusza, zakres jego działania, szkoda i związek przyczynowy między działaniem, funkcjonariusza a szkodą. W niniejszej sprawie powód nie wykazał, aby działanie Ministra Sprawiedliwości lub pracownika Ministerstwa Sprawiedliwości polegające na braku rozpoznania sprawy ze stosunku pracy pozostawało w związku przyczynowym z wyrządzoną mu szkodą. Przede wszystkim jednak powód nie wykazał wysokości poniesionej szkody, wskazał tylko ogólnie, iż żąda odszkodowania z tytułu nie rozpoznania sprawy ze stosunku pracy, nie podając związku przyczynowego między wniesieniem sprawy a np. utraceniem przez niego zarobków. Powód nie wykazał także związku przyczynowego pomiędzy szkodą a działaniem Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Myszkowie. Powód nie udowodnił jednak żadnej winy funkcjonariuszowi państwowemu, nie przedstawił żadnych dowodów na istnienie ewentualnych nieprawidłowości w przeprowadzonym postępowaniu sądowym. Nie można bowiem uznać za dowód oświadczenia powoda wskazanego w treści pozwu. Tak więc i w tym zakresie roszczenie powoda, jako nie udowodnione, nie zasługuje na uwzględnienie.

Zauważyć trzeba, iż powód, obok odszkodowania, domagał się także od Skarbu Państwa - Ministra Sprawiedliwości, Prezesa Sądu Rejonowego w Myszkowie zadośćuczynienia za utratę możliwości uzyskania przychodów osobistych z pracy.

Wskazać należy, iż w myśl przepisów art. 444 i 445 § 1 i 2 kc zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę może być przyznane poszkodowanemu w trzech wypadkach: uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, pozbawienia wolności, skłonienia za pomocą podstępów, gwałtu lub nadużycia stosunku zależności do poddania się czynowi nierządному. Podkreślić jednakże należy, iż celem zadośćuczynienia jest kompensata doznanej krzywdy niemajątkowej (cierpienie fizycznych i psychicznych), nie zaś rekompensata szkody majątkowej. W niniejszej sprawie powód nie tylko nie wykazał, iż na skutek działania pozwanego zaszła jedna z wymienionych powyżej sytuacji, ale także nie wskazał jakie przeżył cierpienia psychiczne.

Podnieść także należy, iż Sąd oddalił wnioski dowodowe zgłoszone przez powoda w pismach procesowych. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 227 kpc przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne

znaczenie. Wnioski zaś zgłoszone przez powoda miały na celu udowodnienie faktów, które nie miały znaczenia dla ustalenia odpowiedzialności pozwanych.

Sąd oddalił wnioski dowodowe zgłoszone przez pozwanego, gdyż nie miały one istotnego znaczenia do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, przyjmując, iż ciężar dowodowy spoczywa na powodzie.

Reasumując, Sąd uznał, że powód nie wykazał zaistnienia przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa dlatego powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c.. Mając na uwadze przede wszystkim względy natury podmiotowej związane z sytuacją finansową, zdrowotną i rodzinną powoda. Zgodzić należy się przy tym z pozwanym, cytującym pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 26 listopada 2003 roku w sprawie sygn. akt I PK 585/02, że prawo do sądu nie oznacza przyzwolenia na konstruowanie wszelkich możliwych roszczeń i woluntarystyczne określanie ich wysokości, gdyż strona winna mieć świadomość tak formułowanych roszczeń, także w zakresie kosztów postępowania. Jednak w sprawie niniejszej opisane wyżej względy związane ze stanem zdrowia powoda i jego trudną sytuacją życiową miały decydujące znaczenie przy rozstrzygnięciu o kosztach procesu i przesądziły o nieobciążaniu nimi powoda.

Orzekając w punkcie 3 wyroku o nieuiszczonych kosztach sądowych od poniesienia których powód został zwolniony, Sąd doszedł do przekonania, że nie było podstaw do obciążania tymi kosztami stron procesu na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. W związku z tym nieuiszczonymi kosztami należało obciążyć Skarb Państwa.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w wyroku.